

- 2) Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd krajowy stwierdzi, iż klauzula umowna, której celem jest określenie sposobu obliczania zmiennej stopy procentowej w umowie kredytu hipotecznego, nie została sformułowana w sposób jasny i zrozumiały, to w rozumieniu art. 4 ust. 2 lub art. 5 tej dyrektywy, na nim spoczywa obowiązek zbadania, czy warunek ten jest „nieuczciwy” w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy do zaoferowania konsumentowi wyboru pomiędzy, z jednej strony, rewizją umowy poprzez zastąpienie warunku umownego ustalającego zmienną stopę procentową, który został uznany za nieuczciwy, warunkiem odwołującym się do wskaźnika przewidzianego w ustawie jako warunek zastępczy, a z drugiej strony, unieważnieniem umowy kredytu hipotecznego w całości, jeżeli umowa nie może dalej obowiązywać bez tego warunku.
- 4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w zw. z art. 1 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku nieważności nieuczciwego warunku ustalającego wskaźnik referencyjny dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu sąd krajowy zastąpił ten warunek wskaźnikiem referencyjnym dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu, zgodnie z warunkami określonymi w pkt 67 wyroku z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18 C:2020:138), zastąpić ten wskaźnik wskaźnikiem ustawowym, mającym zastosowanie w braku odmiennego porozumienia stron umowy, jeżeli te dwa wskaźniki są ustalane za pomocą metody obliczeniowej o równoważnym stopniu złożoności, a prawo krajowe przewiduje takie zastąpienie w sprawach niespornych, gdy ma ono na celu utrzymanie równowagi korzyści między stronami, pod warunkiem że wskaźnik zastępczy skutecznie odzwierciedla uzupełniający przepis prawa krajowego.
- 5) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której umowa zawarta między przedsiębiorcą i konsumentem nie może nadal obowiązywać po usunięciu nieuczciwego warunku, a unieważnienie umowy w całości naraża konsumenta na szczególnie szkodliwe konsekwencje, sąd krajowy może zarządzić nieważność tego warunku poprzez zastąpienie go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, przy czym zastosowanie stopy wynikającej ze wskaźnika zastępczego powinno nastąpić w dniu zawarcia umowy.

(¹) Data wpływu: 2.12.2020.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza – Hiszpania) – YB/Unión de Créditos Inmobiliarios SA

(Sprawa C-79/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu hipotecznego – Zmienna stopa procentowa – Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych (IRPH) – Przeprowadzana przez sąd krajowy kontrola przejrzystości – Wymogi dobrej wiary, równowagi i przejrzystości – Obowiązek poinformowania – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Skutki stwierdzenia nieważności]

(2022/C 37/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: YB

Strona pozwana: Unión de Créditos Inmobiliarios SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz wymóg przejrzystości warunków umownych w kontekście kredytu hipotecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, które zwalniają przedsiębiorcę z obowiązku dostarczenia konsumentowi przy zawieraniu umowy kredytu hipotecznego informacji dotyczącej dotychczasowej zmiany wskaźnika referencyjnego, przynajmniej w trakcie dwóch ostatnich lat, dokonując porównania w stosunku do innego wskaźnika niż Euribor, pod warunkiem że owe przepisy oraz to orzecznictwo krajowe pozwalają sądowi na upewnienie się jednak, że w świetle publicznie dostępnych oraz dostarczonych informacji, w danym wypadku przez przedsiębiorcę, właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie zrozumieć konkretne działanie metody obliczania wskaźnika referencyjnego i w ten sposób ocenić, na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów, potencjalnie istotne konsekwencje gospodarcze takiej klauzuli dla swoich zobowiązań finansowych.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, w myśl których brak dobrej wiary po stronie przedsiębiorcy stanowi wstępny warunek konieczny wszelkiej kontroli treści nieprzejrzystego warunku umowy zawartej z konsumentem. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności postępowania przed sądem krajowym należy stwierdzić, że przedsiębiorca działał w dobrej wierze dokonując wyboru wskaźnika przewidzianego w ustawie oraz czy warunek zawierający taki wskaźnik może doprowadzić do istotnej nierównowagi na niekorzyść konsumenta pomiędzy prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku nieważności nieuczciwego warunku ustalającego wskaźnik referencyjny dla obliczania odsetek zmiennych od kredytu sąd krajowy zastąpił ten wskaźnik wskaźnikiem przewidzianym w przepisach prawa, podlegającym zastosowaniu w wypadku braku odmiennego porozumienia stron umowy, gdy owe oba wskaźniki wywołują te same skutki, o ile zostały spełnione warunki określone w pkt 67 wyroku z dnia 3 marca 2020 r., Gómez del Moral Guasch (C-125/18 C:2020:138).
- 4) Szesnaste pytanie postawione przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Ibiza (sąd pierwszej instancji nr 2 na Ibizie, Hiszpania) jest oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Data wpłynięcia: 9.2.2021.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-193/18, Andreas Stihl/EUIPO, wniesione w dniu 25 maja 2021 r. przez Giro Travel Company SRL

(Sprawa C-327/21 P)

(2022/C 37/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giro Travel Company SRL (przedstawiciel: adwokat C.N. Frisch)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz obciążył Giro Travel Company SRL własnymi kosztami.